

вјере и толеранције огледа се и у ставу да *"крући вера чини човека фанатичним, черстиа толерантиним"*. Бити толерантан према другоме не значи само не спречавати га да живи по своме тј. одсуство забране, већ прије свега *"иошћовање онога шћо дрући јесте"*, и то не *"због сћраха од друшћивених норми"* као што то чини *"културни симулант"*. Толеранција представља *"йочештак демократије, а не њено одредишће"*, истиче аутор и додаје да *"индиферентност представља већу претњу демократији него што су то нетолеранција или сујеверје"*. Треба бити опрезан са некритичком употребом појма толеранције тј. *"с једне сћране не може се йрихваћити њен йтрадиционални хуманисћички садржај, а с друће сћране савремена уйошћреба ойкрива нове нейрихваћљиве садржаје йтолеранције"*. Модерна употреба толеранције упућује на тзв. *"репресивну толеранцију"* која се своди на однос различитих субјеката моћи што упућује да толеранција може опстојати *"једино у заједници у којој ойсћоји йлурализам субјеката моћи"*. Васпитање и образовање може усмјеравати појединце на дијалог и толеранцију, али и на нетолеранцију, при чему постаје јасно да је *"нейтолерантино васйшћање исћо шћо и неवासйшћање"*. Коначно,

проф. др Драган Коковић досљедно свему изреченом доноси закључак и препоручује да нове генерације треба васпитавати за дијалог и толеранцију тако да се имају *"у виду мођућности и йраво избора, од брачног партнера до националности, вероисповести, држављанства итд., па и право да се "не изабере ништа" подвлачећи да се "йтолеранција не йоклања, она се осваја као вишћални сасйсојак и симбол слободног друшћива"*.

Социологија религије и образовања проф. др Драгана Коковића нам на један кондензован и пријемчив начин приближава социологију религије, њен предмет и сазнања, али и примјену тих сазнања у сврху ефикаснијег и демократским условима живота примјереног образовања. Сам аутор је књигу замислио као приручник који је намијењен првенствено студентима учитељског факултета, али она, свакако, може користити како професорима социологије у средњим школама тако и студентима социологије. Поред наведене примјене ова књига представља својеврстан прилог за неопходну реформу школства, посебно када је у питању настава религије.

Слободан Зечевћ

Војин Милић: Социолошки метод, Београд : Завод за уџбенике и наставна средства 1996.

Треће издање књиге *"Социолошки метод"*, једног од капиталних дјела у области методологије социолошких истраживања у нас, објављено је 1996. године у издању Завода за уџбенике и наставна средства из Београда. Прва два издања ове књиге објављена су у библиотеци *"Symposion"* издавачког предузећа *"Нолит"* из Београда 1965. и 1978. године.

Садржај трећег издања књиге *"Социолошки метод"* је готово идентичан другом. Најважније измјене у овом издању у односу на претходно односе се на укључивање *"истраживачког разговора"*, као израза који се све чешће посљедњих година појављује у методолошким текстовима, у типологији начина рада испитивача, односно анкетара коју Војин Милић преузима од Е. Шојха (Е. Scheuch).

Појам *"истраживачки разговор"* је сродан с појмом *"благо испитивање"* који представља први сегмент Шојхове типологије разговора. Садржај разговора одређен је предметом проучавања и сазнајним циљевима који су уграђени у истраживање (стр. 513). Примјена *"истраживачког разговора"* у истраживању друштвених појава је веома широка, а може је изводити *"само научно оспособљен истраживач"*.

Наведено одређење *"истраживачког разговора"* је оно што је ново у трећем издању у односу на претходна два. Новија методолошка литература, која се појавила после 1978. године, врло рјетко је уношена у треће издање *"Социолошког метода"*.

Срђан Вукадиновић